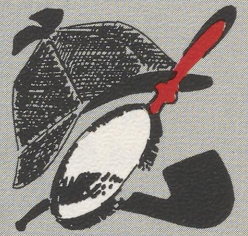

Sherlock's
siste sak

Hos oss får du bestilt og kjøpt billetter til Oslo Nye Teater og Centralteatret

Tanum, Karl Johan.

Mandag 10-17.
Tirsdag-onsdag-fredag
9-17. Torsdag 9-18.
Lørdag 10-15.
Tlf. 11 02 80/11 06 65.

Teater- sentralen, Youngstorget.

Mandag-fredag 9-15.30.
Torsdag 9-17.
Lørdag stengt.
Tlf. 41 85 60.

Oslo Konserthus, Vika.

Mandag-fredag 12-20.
Lørdag 10-13.
Tlf. 20 93 33,
mandag-fredag etter 15.

Chateau Neuf, Majorstuen.

Mandag-tirsdag 9-16.
Onsdag-lørdag 9-18.30.
Tlf. 69 31 54/60 54 24.

Kleve's, Løkketangen i Sandvika.

Mandag-fredag 9-17.
Torsdag 9-19.
Lørdag 9-14.
Tlf. 54 70 08.

Akershus Amtstidende, Drøbak.

Mandag-fredag 8-17.
Lørdag 10-13.
Tlf. 93 06 60.

Avissentret Brageres torg Drammen

Tlf. (03) 89 22 80

Grieghallen, Bergen.

Mandag-onsdag 10-16.30.
Torsdag-fredag 10-19.30.
Lørdag 10-13.
Tlf. (05) 31 31 04/
31 09 54 etter 12.

23g053558

Sherlock's siste sak

Av
CHARLES MAROWITZ

Oversettelse: Svein Selvig
Regi: Charles Marowitz
Scenografi og kostymer: Madla Hruza
Masker, parykker: Mikkel Stølen

I ROLLENE:

Sherlock Holmes	FINN SCHAU
Dr. Watson	SVERRE HOLM
Mrs. Hudson	SOSSEN KROHG
Liza	INGRID VOLLAN
Inspektør Lestrade	KNUT M. HANSSON
Holmes dobbeltgjenger	LARS SØRHUS
Damion	HENRIK SYLTE

Tid: September 1897
Sted: Dronning Victorias England

FØRSTE AKT

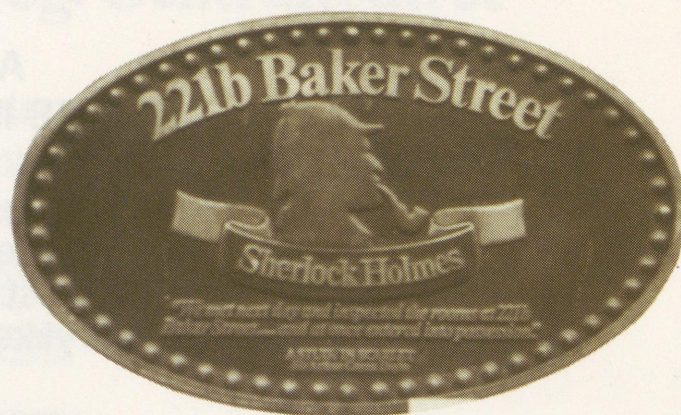
Scene 1: Leiligheten i Baker Street
Scene 2: Leiligheten i Baker Street
Scene 3: Leiligheten i Baker Street
Scene 4: En kjeller

PAUSE

ANNEN AKT

Scene 1: Leiligheten i Baker Street
Scene 2: En kjeller
Scene 3: Leiligheten i Baker Street

Inspisient: John Ellefsen
Sufflør: Birgitta Bjørnstad
Dramaturg: Esther Reiss

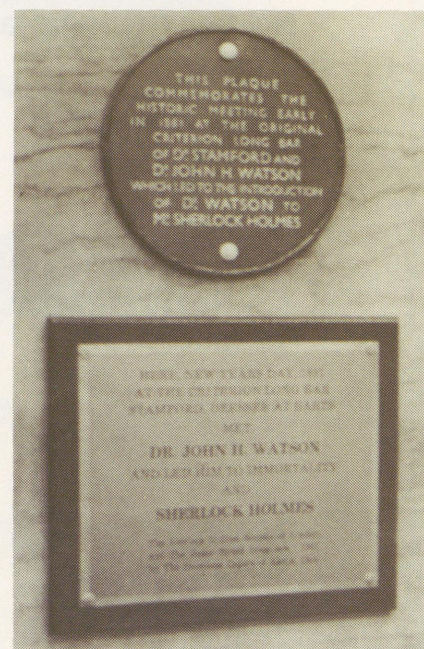
FOR NØYAKTIG 100 ÅR SIDEN

trådte Sherlock Holmes og dr. Watson fram for offentligheten i den lille romanen «En studie i rødt» som utkom 1887. Sir Arthur Conan Doyle skrev tre romaner til og fem novellesamlinger; den siste fortellingen kom i 1927, tre år før Doyle døde, 70 år gammel og utslitt av å forkynne spiritismens evangelium.

Siden hans tid, og særlig de siste ti-femten årene kan vi snakke om en hel Holmes-industri. De seksti beretningene har inspirert hundrevis av romaner og noveller skrevet av andre, over 150 filmer og omtrent like mange TV-spill, et tusentalls hørespill, et halvt hundre teaterstykker, en ballett og en musical.

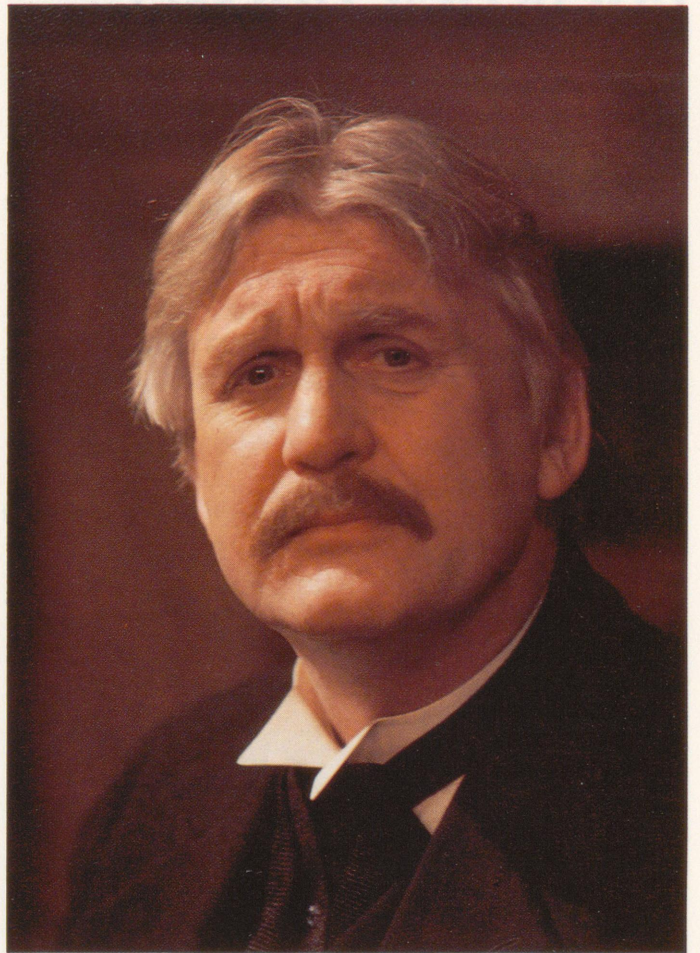
Originalfortellingene er oversatt til over femti språk. En rekke foreninger over hele verden, fra San Francisco til Tokyo (regnet østover!) er med på å holde minnet om detektiven og hans venn grønt, med the Baker Street Irregulars i USA som den fornemste.

Holmes og Watson har forlenget tatt spranget ut av boksidene og blitt universalfigurer, som gjenkjennes også av mennesker som aldri har lest en linje av historiene. Holmes' attributter, tøyluen med skjerm foran og bak, og krumpipen (som har like liten basis i det Conan Doyle skrev som standarduttrykket «elementært, min kjære Watson», er blitt selve symbolet på den skarpsindige detektiv.

FINN SCHAU

SVERRE HOLM

SOSSEN KROHG

KNUT M. HANSSON

INGRID VOLLAN

SHERLOCK HOLMES OG JEG

Jeg er blitt bedt om å skrive litt om paret Sherlock Holmes og dr. Watson til dette programmet. Jeg lot henvendelsen gå videre til dr. Watson, som jo, på tross av alle slags kløktige spekulasjoner og skarpsindige slutninger fremmet av forskere i tidens løp, er den som vet mest om emnet. Og som alltid var parat til å stikke sin gamle tjenesterevolver i lommen og hoppe inn i første og beste hestedrosje, når Holmes og eventyret kalte.

Nils Nordberg

Sherlock Holmes var i aktiv praksis som privatdetektiv i 23 år, og i sytten av disse nøt jeg det privilegium å få følge ham, og, i all beskjedenhet, yde en smule assistanse, på hans oppdagerferder.

Som antydning ovenfor, har der vært mange spekulasjoner omkring både Holmes' og min egen ringe person i den tid som er gått etter at jeg la pennen ned. Ja, for ikke så lenge siden var der visstnok en film som fremstilte Holmes og meg som skolekamerater i barndommen, og jeg er pinlig klar over at jeg alt for ofte er blitt tegnet som en slags landsbyidiot, og til og med som drunker, og er blitt utstyrt med like mange hustruer som Henrik 8.

De klare kjennsgjæringer er at jeg kun har hatt to hustruer – velsignet være deres minne og velsignet være meg – og på tross av at mine kvinne-erfaringer omfatter tre kontinenter og en rekke land, så har jeg alltid forstått å oppføre meg som det sømmer seg en viktoriansk gentleman. Min eldre brors tragiske skjebne lærte meg å være nøktern i forhold til alkohol – dessuten var ikke Holmes fri for å gjøre bruk av kokain nå og da, og én giftslave i 221B Baker Street var tilstrekkelig. Og Holmes og jeg møttes for første gang i begynnelsen av 1881, da jeg syk og såret var kommet hjem fra den 2. afghanske krig, hvor jeg hadde tjenestegjort som militærlege.

Det var en felles bekjent som introduserte oss, og grunnen til at vi flyttet sammen var så prosaisk som at jeg trengte et billig husvære, og Holmes trengte en medlosjerende til å dele en leilighet som var for dyr for hans pengepung. Jeg må samtidig innrømme at denne høye, tynne, lett nevrotiske mannen, som etter å ha kastet et blikk på meg fastslo at jeg måtte ha vært i

Dr. Watson og Sherlock Holmes konfererer under en jernbanereise.

Holmes kommer Watson til unsetning.

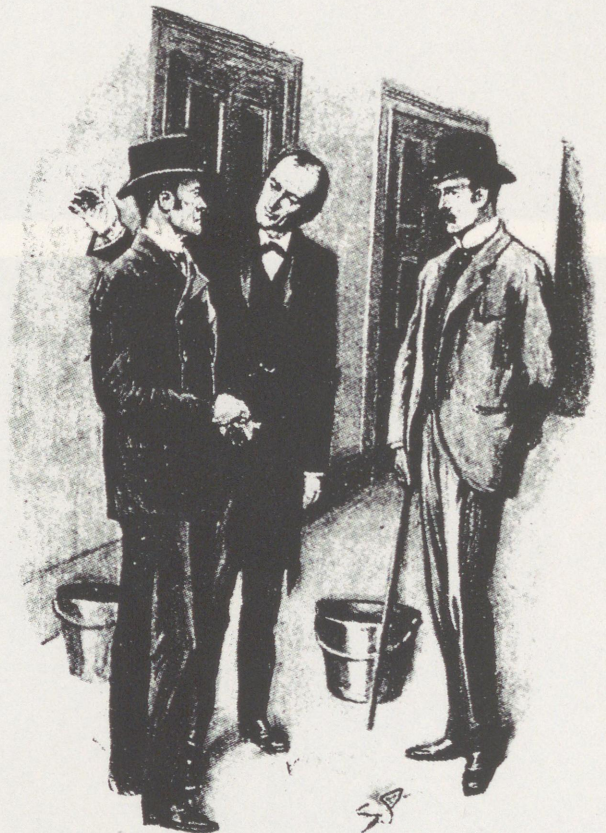
Afghanistan nylig, fascinerte meg. Og fortsatte å gjøre det i alle år.

Han var ikke alltid lett å bo sammen med, det er så. Han var ytterst pertentlig og proper når det gjaldt sin egen person, men han hadde en vane med å dra huset fullt av kjemikalier til illeluktende eksperimenter; han hadde en sann angst for å kaste papirer, med den følge at de hopet seg opp overalt i kuler, og andre kriminelle relikvier hadde det med å dukke opp på smøraskjetten og andre uønskede steder; sin ubesvarte korrespondanse dolket han fast til kaminhyllen med en foldekniv; pipetobakken oppbevarte han i en persisk tøffel og sigarene i kullboksen. Hans serenader på Stradivarien, kjøpt i Tottenham Court Road for 55 shilling, var ikke alltid en vellyst for øret, og atmosfæren i stuen ble ikke nevneverdig forbedret av hans innendørs revolverøvelser.

På den annen side var jeg i alle disse årene sikret orkesterplass så å si, til hans skarpsindighet og lynsnare deduksjoner; jeg satt ved hans side og så konger og tiggere komme for å be om hans hjelp. Og de fikk den, hvis det problemet de hadde var utfordrende nok for hans evner. Jeg var med på løsningen av mysteriene med «det flekkete båndet», «den blå karfunkel» og «de dansende menn», jeg var med og avverget skandale i Bøhmen og bortførelsen av Lady Carfax. Jeg var ikke bare Holmes' nærmeste venn og hans medlosjerende, men en aktet kollega og medarbeider som han stolte mer på enn noen annen.

Til påstanden om mine langsomme mentale prosesser: Selvsagt måtte nesten ethvert menneske fortone seg som en åndelig pygme ved siden av Holmes, men jeg håper mine lesere vil forstå at jeg i mine beretninger bevisst stiller mitt eget lys under en skjeppe fra tid til annen, for at Holmes' skal skinne desto klarere. Jeg har en doktorgrad i medisin, og kan se tilbake på en plettfri karriere i Hennes Majestets armé og mangeårig virke som allmenpraktiserende lege. Og var det noe Holmes manglet tålmodighet med, så var det mennesker hvis mentale prosesser lå langt etter hans egne.

De fortrinn, som gjorde at Holmes ønsket å ha meg til medarbeider, var vel likevel først og fremst en solid porsjon britisk stahet, uforferdethet, rettfærdssans, samt sunn skepsis, som gjorde meg til en troverdig iakttagere til alt det fantastiske Holmes og jeg opplevde. I så måte var jeg ikke ulik Dr. Arthur Conan Doyle som samarbeidet med meg om

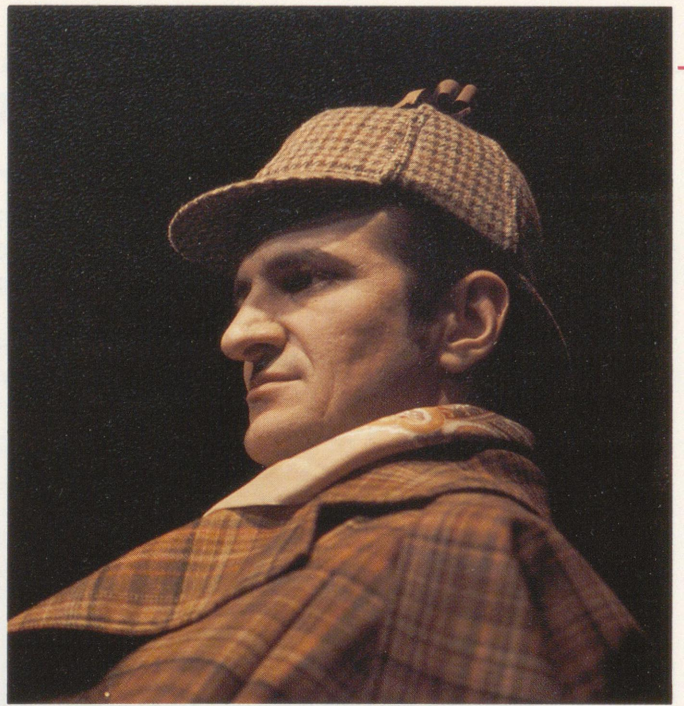

Watson betrakter Holmes som slår inspektør Lestrade på skulderen.

de 60 beretninger vi har gitt om Holmes' bedrifter. Jeg har ofte blitt fortalt at det nettopp er nøkternhet og snusfornuft hos beretteren som er styrken ved fortellingene om Sherlock Holmes' oppdagelser, en vesentlig årsak til at de i sin tid revolusjonerte kriminallitteraturen, og fortsatt leses med glede over hele verden. Dét, og det portrett de tegner av en bemerkelsesverdig tidsalder og en bemerkelsesverdig mann, som foregrep mange av det moderne politis arbeidsmetoder er vel ikke noe dårlig livsverk å se tilbake på. Og så får andre tolke dette verket som de vil, mens jeg sitter her og nyder godt av den udødelighet som blir visste litterære skapelser til del.

John. H. Watson, dr. med.

CHARLES MAROWITZ

er både forfatter og instruktør for kveldens forestilling. Han er fast tilknyttet Los Angeles Actors' Theater, men vi har sett ham i Norge flere ganger. I Bergen satte han opp «Hedda», i Trondheim «Faderen», på Nationaltheatret «En folkefiende» og på Centralteatret «Like for like» av Shakespeare.

Marowitz er kjent for sine friske meninger om norsk teater, men vi har merket oss at han synes norske skuespillere er blant verdens beste. Og at det er en av grunnene til at han liker å jobbe her. En annen grunn kan kanskje være en sterk interesse for Ibsen, som har resultert i flere radikale omarbeidelser av våre klassikertekster. De finnes utgitt under tittelen «Sex Wars».

Egentlig er Charles Marowitz engelsk, og han grunnla The Open Space Theatre, som var et av Londons viktigste eksperimentteatre. Ved Royal Shakespeare Company Experimental Group samarbeidet han med Peter Brook. Hans allsidige erfaring har også gjort ham ettertraktet som pedagog. Han har skrevet en bok for skuespillere – «The Act of Being» – og en for instruktører – «Prospero's Staff. A treatise on directing».

Marowitz har et image som mørk, mystisk og arrogant, men på Oslo Nye er vi blitt kjent med en hyggelig fyr, lett å samarbeide med og en masse humor.

Og så sier han at han er 37 år...

HISTORIEN BAK «SHERLOCK'S SISTE SAK»

Hvorfor Charles Marowitz skrev «Sherlock's siste sak» har sin meget spesielle bakgrunn. London's Open Space Theatre, som han var kunstnerisk leder for i flere år, var kommet i en prekær situasjon. Et nytt engelsk stykke teatret mente å ha retten til å oppføre måtte av kontraktensyn skrinlegges, Marowitz påtok seg da å skrive en komedie i løpet av 14 dager. Heldigvis hadde han en idé han lenge hadde planlagt å realisere.

Det ble en en-akter som sluttet der første akten i kveldens forestilling ender. Marowitz forteller at det å både være kunstnerisk leder for teatret, instruktør for en ny oppsetning og dessuten forfatter var å tøye seg for langt. Derfor valgte han å bruke en imaginær dramatiker – Matthew Lang – som ansvarlig for teksten.

– Jeg fortalte ensemblet at Matthew Lang var en gammel soldatvenn, som drev som kunstmaler. Han bodde i nærheten av Marrakesh, men var alltid på reiser, slik at han hele tiden opererte med poste restante-adresse. Hvis det var noe om å gjøre, kunne jeg nå min venn pr. telefon.

Under prøvene oppstod det flere diskusjoner om hva forfatteren måtte mene om den og den scenen og om de og de replikkene. Marowitz parerte situasjonene med at han kjente forfatteren så godt at det ikke var tvil i hans sinn om meningene. Men han kunne ikke hindre at det la seg et mistenkelighetens teppe over prøvene så lenge Mr. Lang aldri ga lyd fra seg.

Det ble premiere, flere gode anmeldelser, og en kritiker skrev at man ville få høre mere til Matthew Lang. Så gikk det noen år før en amerikansk teater-produsent skrev til Marowitz og meldte sin interesse for hans thriller-komedie. Han ble så engasjert at han «bestilte» en annen akt og lurte på om forfatteren kunne imøtekomme ønsket. Og det kunne forfatteren.

Sommeren 1984 ble «Sherlock's siste sak» presentert under Olympic Arts Festival i Los Angeles. «Så skjedde det jeg fryktet, forteller Marowitz. Flere tilskuere som hadde sett stykket i England påstod at forfatteren het Matthew Lang, og ikke Marowitz. Jeg svarte at det hadde vært en forfatter med det navnet, som hadde skrevet originalen, men jeg hadde myrdet ham for å beholde æren selv. Denne opplysningen bragte mine mer hardkokte kritikere til taushet. Men jeg innrømmer at mitt gode navn og rykte ikke hadde helt godt av det».

KOMMER!

OSLO NYE

KOMMER!

«GUYS AND DOLLS»

– vårens store musical

I april blir det Oslo-premiere i Rosenkrantzgt. på en av de mest berømte amerikanske musicalene, Frank Loessers «GUYS AND DOLLS» med regi og koreografi av Wayne McKnight. Det blir en storoppsetning med et stort ensemble, dansere og orkester.

Handlingen i «GUYS AND DOLLS» er hentet fra en av den legendariske journalisten og forfatteren Damon Runyons mange skildringer fra livet på Broadway og Manhattan før og under siste verdenskrig. Han skrev særlig om gamblere, skuespillere, musikere og lediggjengere i et miljø han kjente ut og inn.

I «GUYS AND DOLLS» møter vi spilleren Sky Masterson, som inngår et veddemål med kompisen Nathan om at han skal fikse stevnemøte med hvilken som helst kvinne Nathan velger. Det blir Frelsesarmesoldaten Sarah Brown. Med det utgangspunktet fortsetter handlingen med mange overraskende innslag, ikke minst fra de pitoreske typene som er skildret med sikker karakteristikk, vidd og mye humor.

Rollen som Sky Masterson spilles av Sven Nordin, som publikum kjenner fra bl.a. TV-serien «Rød snø» og «De unges forbund». Nathan Detroit er Nils Vogt, Sverre Bentzen Nyd'li-Nyd'li. I de to store kvinnerollene møter vi Kari-Ann Grønsund som Sarah og Minken Fosheim som Miss Adelaide. På den store rollelisten finner vi videre Per Lillo-Stenberg, Sossen Krohg, Ulf Wengård, Per Chr.

«TVILLINGENE»

på Hovedscenen

En frisk og moderne versjon av Shakespeares morsomme komedie «TVILLINGENE» er første nye forestilling i Rosenkrantzgt. Forviklingskomedien i Johan Borgens oversettelse og i Trond Lies regi foregår denne gang på et av de kjente turiststedene i Hellas med alt hva det innebærer. Her er folkelivet broget med musikk, sang og dans

Ellefsen, Finn Schau, Gard Øyen, Harald Brenna, Oddbjørn Hanto foruten dansere og nattklubbsgjester av begge kjønn.

Hans Petter Harboe står for scenografien, Grethe Wang kostymene og Roy Hellvin er musikkansvarlig.

«GASS OG STEARINLYS»

– Centralteatrets vårkomedie

Etter «SHERLOCK'S SISTE SAK» kommer en ny, varm og fremforalt underholdende komedie på Centralteatret, «GASS OG STEARINLYS» av David Henry Wilson med Kirsten Sørliie som iscenesetter. De to store hovedrollene spilles av Aud Schønemann og Henki Kolstad, som gjester sitt gamle teater.

«GASS OG STEARINLYS» handler om to eldre mennesker, som riktignok er fattig på gods og gull, men som har hverandre og tar vare på hverandre. De strever med å greie sine forpliktelser, og så hender det en vakker dag at de later som om de er tatt som gisler av en terrorbande. Dermed får komedien en ny dimensjon som er både spennende og underholdende. Da skjer det saker og ting – politiutrykning, ledsaget av presse, radio og TV-reportasjer. Ekteparet kommer sannelig i brennpunktet og får offentlig oppmerksomhet utover det alminnelige. Dessuten rommer komedien også en kjærlighetshistorie: Om vi kan tenke oss en ny vri med en aldrende Romeo og hans Julie boende i et kondemnert hus i et kriserammet London i dag.

vevet sammen til et festlig, fargerikt mønster, og med så å si hele teatrets ensemble i ulike roller. De to tvilling-parene spilles av Terje Strømdahl/Sven Nordin og Karl Sundby/Nils Vogt. Et annet par er Eli-Anne Linnestad/Bentine Holm. Scenografien står Tom Berre for og Grethe Wang er ansvarlig for alle kostymene. Wayne McKnight lager de koreografiske innslagene i denne musikalske versjonen med Roy Hellvin som orkesterleder.

Baker Street i gamle dager.

Romeo! . . . Romeo?

*Nei, det er snekker'n, Romeo
måtte i banken en tur, den på
Egertorget vet du, tilbake om
ca. 5 minutter.
Du får bare vente litt Julie.*

. . . Javel, da!

Besøk Oslo's mest sentrale bank,
midt i byen, på Egertorget.

 **Bøndernes
Bank a|s**

Akersgt. 28, 0158 Oslo 1. Tlf. (02) 42 93 60

Glitrende teatermoro!

«- jeg lo så jeg hikstet og gråt, og jeg var langt den eneste. Det er lenge siden jeg så noe tilnærmelsesvis så morsomt», skrev Nationen om «PANIKK I KULISSEN» på Oslo Nye.

LE MED JUSTER var tittelen på VG's anmeldelse. «- aldri er han overekspontert, men presis og klar i replikkene, med gjøglerhumøret holdt nydelig i tømme av Toralv Maurstad...

Per Theodor Haugen spiller regissøren og gjør det med en stormende festlig myndighet.» FARSEFULLTREFFER PÅ OSLO NYE, skrev Morgenbladet. Ellers ble det strødd roser for Sidsel Ryen, Sissel Sellæg, Kari-Ann Grønsund

og Unni Evjen... Justers mimespill var så fornyelig at jeg uten blygsel vil sammenligne med Buster Keaton... Ivar Nørve og Nils Vogt er også fabelaktige... nydelig innsats av Sven Nordin... og Per Theodor Haugens gnistrende nevrotiske innsats... En ellevill kveld.»

«Panikk i kulissen» blir spilt vekselvis med «Tvillingene».

Centralteatret

Ikke mange publikummere vet at under gulvet på Centralteatret skjules restene av det gamle privatteater i Grændsehaven, som fungerte fra og med oktober 1780. Det ble drevet av Det dramatiske Selskab - glade amatører som elsket teaterkunsten med godseier Bernt Anker som drivkraften. Men da byen fikk sitt første offentlige teater i 1827 og de gamle patrisier-familiene ble slukt av datidens økonomiske kriser sank aktiviteten.

Først da byens håndverksforening kjøpte Grændsehaveteatret i 1871 ble virksomheten gjenopptatt. Like før århundreskiftet kom den store ombygning med bl.a. ny fasade og Actiebryggeriet som eier - og teaterlokalene ble innredet til den berømte ølvarietéen Alhambra - populært kalt «Ølhambra».

I 1897 opprettet skuespillerparet Alma og Johan Fahlstrøm Centralteatret, drev det i to år, men det var først da Harald Ottho slapp til i 1902 at virksomheten ble kontinuerlig. Tre generasjoner har drevet Centralteatret til de ble tvunget til å slå igjen dørene. Driften lot seg ikke opprettholde. TV rykket inn og brukte lokalene i seks år. Noen måneders bingodrift har det også vært her før Oslo Nye Teater i 1971 overtok etter at også Nationaltheatret hadde vært leietager.

I 1975 ble scenen og salongen bygget om til den nåværende halvarenaen. Hensikten var å få et lokale som var annerledes, som innbød til et åpent og utadvendt spillerom - og som kunne passe til en uhøytidelig stil for klassiske

stykker. For å gjøre spilleplassen enda mer anvendelig har man nå installert en dreieskive på scenen for at dekorasjonsskiftene kan skje hurtigere.

DUKKETEATRET på Frogner

skal spille «KATTEN SOM GIKK SINE EGNE VEIER» denne vårsesongen foruten oppsøkende virksomhet rundt i byen og omegnen. Stykket er bygget over Rudyard Kiplings fortelling med samme tittel og er dramatisert og tilrettelagt for dukketeater av Kjersti Gjermeten og Anne Lise Ruud. Rammen rundt stykket er et aldershjem, der rutiner blir brutt, når fru Sten flytter inn og begynner sine nattlige små eventyr. Hun følger «Katten som går sine egne veier» tilbake til sin egen urtid, dengang verden var vill og ingen dyr var tamme. Mennesket var også vilt. Mannen, ble først tam, da han traff Kvinnen. Men Katten var likevel den vildeste av alle. Den gikk sine egne veier, og den følte seg hjemme alle vegne og ingen steder. Slik var det, slik er det, og slik vil det alltid være - med Katten.

Kjersti Gjermeten står for regien, Per Skjølvik for musikken, Bente Klüge for dukkene, Svein Lund-Roland for scenografien med Lars Rambøl som ansvarlig for den tekniske del av forestillingen. De medvirkende: Stein Kiran, Anne-Lise Ruud, Per Skjølvik, Tine Stoesen og Knut Wiulsrød.

OSLO NYE TEATERS PERSONALE

ADMINISTRASJON:

Teatersjef
Intendant
Økonomidirektør:
Sekretær:
Lønningskass.:
Bokholder:
Salgssjef:
Salgssekretær:

Kontorass.:
Arkivar:
Dramaturg:

INSTRUKTØR:

SKUESPILLERE:

Bente Børsum
Kjersti Døvingen (Perm.)
Beate Eriksen
Unni Evjen
Minken Fosheim
Kari-Ann Grønsund
Bentine Holm
Kjersti Holmen (Perm.)
Eli-Anne Linnestad
Sidsel Ryen
Aud Schønemann
Sissel Sellæg
Marit Syversen
Ingrid Vollan
Per. Chr. Ellefsen

MUSIKK:

Leder:
Konsulent:
Finn Eriksen
Karl Johan Helgesen
Leif Osen
Bjørn Jacobsen
Jan Henry Thoresen

TEKNISK ADMINISTRASJON:

Teknisk sjef:
Produksjonssjef:
Produksjonssekretær:

INSPISIENTER:

1. inspisient:
Tom Andersen
John Ellefsen

LYD:

SUFFLØRER:
Birgitta Bjørnstad
Kari-Laila Thorsen

REKVISITØRER:

Tone Bøhle
Aksel Mohn
Laila Hauge (attributtmaker)

PÅKLEDERE:

Leder:
Inger-Marie Christensen
Marianne Forsberg

PARYKKMAKERI/FRISØRER/SMINKØRER:

Leder:
Marie Therese Cappello
Birgit Haugå
Mikkel Stølen

MALERSAL:

Leder:
Knut O. Solem
Bjørn Thomassen

SNEKKERVERKSTED:

Leder:
Evy Holand
Birger Thurn-Paulsen

SYSTUE:

Kostymesjef:
Leder:
Trude Bergh
Eva Danielsen
Solveig Høst
Birgit Johannessen
Sølvi Aarre

LYSAVDELINGEN:

Per Theodor Haugen
Arne Christiansen
Inger Lise Bruu Heger
Marit Larsen
Reidun Asbjørnsen
Svanhild Kjærvik
Arvid Tviberg
Marit Nordli
Anne Winger
Anita Christensen
Odd Andersen
Esther Reiss
Kirsten Sørli

Oddbj. Hesjevoll (Perm.)
Knut M. Hansson
Sverre Holm
Trond Lie
Sven Nordin
Ivar Nørve
Helge Reiss
Finn Schau
Per Lillo-Stenberg
Terje Strømdahl
Karl Sundby
Nils Vogt
Ulf Wengård
Gard Øyen
Arne Aas

Roy Hellvin
Magne Amdahl

Per Horn
Harald Martin
Jacek Juniszewski

Bjarne Stensrud

Roger Fossum
Erling Jørgensen

Didi Stig

Liv Christensen

Sverre Norwalls

Kati Sjøgren

Knud Stern Møller

Hilde Dehli

Helge Paltiel

Siri Welle-Valle

Grethe Wang
Lise Fjeld Sannes

Lysmestere:

Harald Haugen
Sverre Odd Horge
Espen Kreim

SCENEAVDELINGEN:

Overscenemester:
Scenemestere:

Carlos Bråten
Morten Arde
Trond Engebretsen
Dariusz Golofit
Lasse Iversen
Bogdan Kolakowski
Willy Kreim
Edwin Lyberg

BILLETTLUKE:

Leder:
Lillian Johnsen

GARDEROBE:

Leder:
Ebba Eikestad
Gerd Nygaard
Therese Olsen
Agnes Ruud
Turid Sørensen

RESEPSJON:

Kjersti Bernardi
Kari Midtsjø

KANTINE:

Leder:
May Nystuen
Elisabeth Odden
Unni Larsen

RENGJØRING:

Leder:
Deva Bozic
Solveig Bredesen
Helena Nesterow

VAKTMESTER:

CENTRALTEATRET:

Lysmestere:

Scenemestere:

Sceneteknikere:

Rekvisitør:
Garderobe: Leder:
Ida Nygaard
Liv Sørum
Vera Åsatun
Påkleder:
Bill.kasserer:
Rengjøring:

DUKKETEATRET:

Dukkespillere:
Kjersti Germeten
Anne-Lise Ruud
Ragnhild Wang
Teknisk ansvarlig:
Rengjøring:

CHAT NOIR:

Scenemester:
Scenearbeider:
Lysmester:

Tore Heldal
Valter Nilsen

Finn Lewin
Bjørn Bergseth
Øivind Svarstad

Astrid Hoel

Odd Terje Lyngen
Agnes Korsen
Ida Molvik-Hansen
Grete Sjaastad

Ellen Horne

Tone Arde

Marie Selnæs

Björg Iversen
Dubravka Peric
Jack Christiansen

Mari Alvim
David Siebert
Trond Sætre
John-Erik Jensen
Paul J. Valderhaug
Svein André Eriksen
Morten Andersen
Ingrid Aas
Mona Paley

Liselotte Egeberg
Carine Østerdahl
Astrid Mohn
Ulla Aakre
Ingrid Berg
Magnhild Christensen

Stein Kiran
Knut Wiulsrød
Per Skjølsvik
Lars Rambøl
Reidun Melbye

Lasse Arde
Lars Petter Heinrichs
Nils Magne Kjus

Følg med til aller siste akt på Grand Hotel

Hvorfor gå hjem allerede? Kvelden er jo ennå ung. Teaterforestillingen har sikkert stemt ditt sinn til munterhet og gitt mersmak på nye opplevelser.

La derfor ferden gå til et av Grand Hotels spennende serveringssteder.

Som for eksempel:

Limelight Bar

Her er miljøet hentet fra de skrå bredder, og betjeningen er kjent for sin evne til å trylle frem de mest velsmakende forfriskninger.

Åpent kl. 15.00–24.00. Lørdag kl. 16.30–24.00.

Søndag stengt.

Grand Grill

Stedet for et utsøkt måltid i fredelige omgivelser. Samtalen går uforstyrret på "Grillen", ingen musikk, og god avstand mellom bordene.

Spesialiteten er velsmakende grillretter tilberedt på åpen trekull-grill.

Åpent kl. 12.00–24.00. Lørdag kl. 17.00–24.00.

Søndag stengt. Lunsj mandag–fredag kl. 12.00–14.30.

GRAND HOTEL

KARL JOHANS GATE 31, TLF. (02) 42 93 90.